

Sag C-47/20**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

28. januar 2020

Forelæggende ret:

Bundesverwaltungsgericht (Tyskland)

Afgørelse af:

10. oktober 2019

Sagsøger, appellat og revisionsappellant:

F.

Sagsøgt, appelindstævnt og revisionsindstævnt:

Stadt Karlsruhe

Hovedsagens baggrund

Anerkendelse af et spansk kørekort i Tyskland – Forskel mellem udstedelse og fornyelse af kørekort – En medlemsstats beføjelse til at opstille yderligere betingelser for anerkendelse af et fornyet kørekort på sit område

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Fortolkning af EU-retten; artikel 267 TEUF

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 2, stk. 1, og artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126/EU til hinder for, at en medlemsstat meddeler indehaveren af et af en anden medlemsstat udstedt kørekort til kategori A og B, som på grund af spirituskørsel har fået frakendt retten til med dette kørekort at føre motorkøretøj i førstnævnte medlemsstat, afslag på anerkendelse af et kørekort til de nævnte kategorier, som denne anden medlemsstat ved fornyelse, jf. artikel 7, stk. 3, andet afsnit, i direktiv

2006/126/EU, har udstedt til den pågældende indehaver efter frakendelsen af dennes førerret?

Anførte EU-retlige bestemmelser

Artikel 2, stk. 1, artikel 7, stk. 3, andet afsnit, artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort (omarbejdning)

Anførte nationale bestemmelser

§ 29 i Fahrerlaubnis-Verordnung (bekendtgørelse om førerret, herefter »FeV«)

§ 3, stk. 6, i Straßenverkehrsgesetz (færdselsloven, herefter »StVG«)

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Sagsøgeren, som er tysk statsborger, har siden 1992 haft en bopæl i Spanien og yderligere en bopæl i Karlsruhe (Tyskland), af hvilke sidstnævnte dog ikke er hans sædvanlige bopæl som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 2006/126. Sagsøgeren blev i 1987, 1990, 1995 og 2000 dømt for spirituskørsel i Tyskland.
- 2 Den 21. oktober 1992 fik sagsøgeren udstedt et kørekort i Spanien til bl.a. kategori A og B. Dette kørekorts administrative gyldighedsperiode blev efterfølgende forlænget flere gange i Spanien.
- 3 Sagsøgeren førte den 12. december 2008 i Tyskland et motorkøretøj med en alkoholprocent i blodet på 2,12 promille. Sagsøgeren blev af denne grund dømt for spirituskørsel og blev under henvisning til manglende egnethed til at føre motorkøretøj frakendt sin spanske ret til at føre motorkøretøj i Tyskland. Der blev fastsat en periode med forbud mod genudstedelse af førerretten på 14 måneder, som udløb den 19. marts 2010. Sagsøgerens kørekort, som var udstedt i Spanien, blev inddraget og sendt til de kompetente spanske myndigheder. De spanske myndigheder udleverede imidlertid kort tid efter igen kørekortet til sagsøgeren.
- 4 Den 23. november 2009, dvs. inden udløbet af den i Tyskland fastsatte periode med forbud mod genudstedelse af førerretten, fik sagsøgeren i Spanien udstedt et nyt kørekort til kategori A1, A2, A og B, der – ligesom sagsøgerens tidligere kørekort – var gyldigt indtil den 22. oktober 2012. Den 15. oktober 2012 fik sagsøgeren i Spanien udstedt et kørekort til kategori A1, A2, A og B med gyldighed indtil den 22. oktober 2014, den 18. september 2014 et kørekort til kategori AM, A1, A2, A og B med gyldighed indtil den 22. oktober 2016, og den 6. september 2016 fik sagsøgeren udstedt sit nuværende kørekort til kategori AM, A1, A2, A og B med gyldighed indtil den 22. oktober 2021. I kørekortene er der

for hver af de pågældende kategorier registreret en gyldighedsperiode med start den 21. oktober 1992.

- 5 Den 20. januar 2014 anmodede sagsøgeren om anerkendelse i Tyskland af sin spanske ret til at føre motorkøretøj af 21. oktober 1992 med gyldighed indtil den 22. oktober 2014. Sagsøgte afviste imidlertid denne anmodning under henvisning til, at sagsøgerens spanske førerret var blevet inddraget i Tyskland. Sagsøgeren havde efter udløbet af perioden med forbud mod genudstedelse af førerretten ikke generhvervet en førerret i Spanien, som skulle anerkendes i Tyskland, men derimod alene fået udstedt erstatningsdokumenter for den tidligere i Spanien udstedte førerret. Eftersom sagsøgeren ikke havde fremlagt den krævede medicinsk-psykologiske erklæring, måtte det konkluderes, at sagsøgeren ikke var egnet til at føre motorkøretøj. Sagsøgerens klage over denne afgørelse blev afvist med den samme begrundelse.
- 6 Da forvaltningsdomstolen afviste såvel sagsøgerens sagsanlæg som sammes anke, har sagsøgeren iværksat revisionsappel ved den forelæggende ret.

Parternes væsentlige argumenter i hovedsagen

- 7 Sagsøgeren gør gældende, at det vilkårligt og uhjemlet bliver lagt til grund, at de tre spanske forvaltningsakter af hhv. 15. oktober 2012, 18. september 2014 og 6. september 2016 ikke vedrører udstedelse af kørekort som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i direktiv 2006/126, men derimod udgør forlængelser af den oprindelige førerret af 21. oktober 1992. Der er heller ikke hjemmel til at forudsætte, at der i forbindelse med fornyelse af et kørekort sker overførsel af en bestående uregelmæssighed til det nye kørekort. Der foreligger ikke nogen afgørelse fra EU-Domstolen, der peger i den retning. Det må således være de spanske myndigheder, der har kompetencen til at beslutte, om sagsøgeren kan antages at have genvundet sin egnethed til at føre motorkøretøj. De tyske myndigheder har ikke kompetence til at kontrollere de spanske myndigheders afgørelse.
- 8 Sagsøgte henholder sig til sin afgørelse, som er tiltrådt af de foregående retsinstanser.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 9 Den forelæggende ret forklarer først, hvordan sagen skal vurderes efter tysk ret. Når indehaveren af et udenlandsk kørekort ikke har sin sædvanlige bopæl i Tyskland, har indehaveren i medfør af FeV's § 29, stk. 1, ret til at føre motorkøretøj i Tyskland i det omfang, som den udenlandske førerret berettiger indehaveren til. Denne bestemmelse finder anvendelse i den foreliggende sag, eftersom sagsøgeren har sin sædvanlige bopæl som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 2006/126, i Spanien og ikke i Tyskland.

- 10 I medfør af FeV's § 29, stk. 3, første punktum, nr. 3, gælder der imidlertid en undtagelse, hvorefter retten i medfør af samme bestemmelses stk. 1 ikke gælder for indehavere af en udenlandsk førerret, som har fået inddraget førerretten i Tyskland. Sagsøgeren har på grund af spirituskørsel fået inddraget sin spanske førerret i Tyskland med den virkning, at sagsøgeren er blevet frataget retten til at gøre brug af sin spanske førerret i Tyskland.
- 11 Indførslen af inddragelsen af førerretten i registret for føreregnet er endnu ikke slettet, hvilket ville have medført, at den FeV's i § 29, stk. 3, første punktum, nr. 3, fastsatte udelukkelse af muligheden for at gøre brug af den udenlandske førerret i Tyskland ikke længere fandt anvendelse. Det følger således af FeV's § 29, stk. 3, tredje punktum, at første punktum, nr. 3 og 4, alene skal finde anvendelse på en EU- eller EØS-førerret, når de deri nævnte foranstaltninger er indført i registret for føreregnet og ikke er blevet slettet.
- 12 Det er FeV's § 29, stk. 4 (»Når der er truffet en af de i stk. 3, nr. 3 og 4, nævnte afgørelser, meddeles der efter ansøgning ret til at gøre brug af et udenlandsk kørekort på nationalt område, såfremt grundlaget for inddragelsen ikke længere er til stede«), sammenholdt med StVG's § 3, stk. 6 (»Genudstedelse af retten til personer med sædvanlig bopæl i udlandet til – efter tidligere inddragelse – at gøre brug af [...] en udenlandsk førerret på nationalt område sker i overensstemmelse med reglerne om udstedelse af førerret efter tidligere inddragelse«), der er afgørende for en generhvervelse af retten til at gøre brug af et kørekort i Tyskland. På grund af sin spirituskørsel med en alkoholprocent i blodet på 2,12 promille skulle sagsøgeren således have forelagt en positiv medicinsk-psykologisk erklæring, hvilket sagsøgeren imidlertid ikke har gjort.
- 13 Den forelæggende ret har overvejet, om sagen også i medfør af EU-retten må føre til samme resultat. Som følge af EU-rettens forrang ville sagsøgeren efter princippet om gensidig anerkendelse af kørekort udstedt af medlemsstaterne, jf. artikel 2, stk. 1, i direktiv 2006/126, også uden at opfylde de efter tysk ret gældende betingelser være berettiget til med sit senest den 6. september 2016 fornyede og indtil den 22. oktober 2021 gyldige spanske kørekort at føre motorkøretøj af kategori A og B i Tyskland, såfremt en sådan pligt til anerkendelse også gælder i forbindelse med fornyelse af et kørekort til de nævnte kategorier, jf. artikel 7, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 2006/126.
- 14 Grundlæggende drejer det sig om spørgsmålet om, hvorvidt det EU-retlige princip om gensidig anerkendelse i artikel 2, stk. 1, i direktiv 2006/126 også finder anvendelse i forbindelse med en fornyelse af et kørekort i medfør af artikel 7, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 2006/126, som den medlemsstat, hvor indehaveren af det pågældende kørekort har sin sædvanlige bopæl, har foretaget, efter at den pågældende af opholdsmedlemsstaten er blevet frataget retten til at gøre brug af sit kørekort på opholdsmedlemsstatens område på grund af spirituskørsel og den heraf følgende manglende trafikegnethed.

- 15 Efter den forelæggende rets opfattelse er det uden betydning for sagen, at sagsøgeren i Spanien allerede inden udløbet af den i Tyskland gældende periode med forbud mod genudstedelse af førerretten fik sit kørekort, der var udstedt den 22. oktober 2007 i Spanien og som den pågældende var blevet frakendt retten til brug af i Tyskland, tilbage, og at sagsøgeren i Spanien herudover – også dette allerede inden udløbet af den nævnte periode med forbud mod genudstedelse af førerretten – fik udstedt et nyt kørekort med uændret administrativ gyldighedsperiode indtil den 22. oktober 2012. Ganske vist har Domstolen i sin retspraksis anerkendt, at der ikke er noget, der forhindrer en medlemsstat i at meddele en person, som har fået inddraget sin førerret på statens område samtidig med, at der er fastsat et periode med forbud mod genudstedelse af førerretten, afslag på anerkendelse af et af en anden medlemsstat inden udløbet af den nævnte periode med forbud mod genudstedelse af førerretten udstedt nyt kørekort (jf. dom af 19.2.2009, Schwarz, C-321/07, EU:C:2009:104, præmis 83). Den mulige pligt til anerkendelse i Tyskland, som den foreliggende sag handler om, vedrører imidlertid hverken det kørekort, som sagsøgeren fik tilbage inden udløbet af perioden med forbud mod genudstedelse af førerretten, eller det gamle kørekort, som sagsøgeren fik udstedt den 23. november 2009, eftersom ingen af disse kørekort længere er gyldige, men derimod sagsøgerens gyldige spanske kørekort, som blev udstedt i Spanien den 6. september 2016. Dette kørekort baserer sig på udstedelsen af den hertil svarende førerret den 21. oktober 1992, hvorved der ikke kan konstateres nogen tilsidesættelse af den EU-retlige bopælspligt, og som endvidere ikke fandt sted inden udløbet af en periode med forbud mod genudstedelse af førerretten.
- 16 Den forelæggende ret er under henvisning til de i sagsøgerens nuværende gyldige og tidligere kørekort registrerede oplysninger om gyldighedsperiode ikke i tvivl om, at det kørekort, som sagsøgeren har fået udstedt i Spanien den 6. september 2016 med gyldighed indtil den 22. oktober 2021, er udstedt med hjemmel i artikel 7, stk. 3, i direktiv 2006/126, og at der således er tale om fornyelse af et kørekort ved udløbet af den administrative gyldighedsperiode som omhandlet i den nævnte bestemmelse. Det fremgår af den pågældende bestemmelse, at medlemsstaterne ved fornyelse af kørekort til de i bestemmelsen nævnte kategorier i medfør af EU-retten er berettiget, men ikke forpligtet, til at foreskrive egnethedskontrol. Pkt. 14.1. i bilag III til direktivet ændrer ikke herpå.
- 17 Såfremt medlemsstaterne i forbindelse med fornyelse af et kørekort i medfør af artikel 7, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 2006/126 EU-retligt alene har en kontrolmulighed og ikke en kontrolpligt, så adskiller fornyelsen af et kørekort til de pågældende kategorier, jf. artikel 7, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 2006/126 sig i væsentlig grad fra udstedelsen af et kørekort på grundlag af betingelserne i samme direktivs artikel 7, stk. 1, litra a). Efter sidstnævnte bestemmelse må der således alene udstedes kørekort til ansøgere, som har bestået en prøve i færdigheder og adfærd samt en teoretisk prøve og opfylder de lægelige minimumskrav, jf. bilag II og III.

- 18 Efter den forelæggende rets opfattelse er der meget, der taler for, at der ved en fornyelse af et kørekort til de i artikel 7, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 2006/126 omtalte kategorier, som finder sted, efter at indehaveren i opholdsmedlemsstaten er blevet frataget retten til at bruge sit kørekort på opholdsmedlemsstatens område på grund af manglende egnethed til at føre motorkøretøj, ikke består nogen pligt til helt formalitetsløs anerkendelse af kørekortet, således som det synes at følge af Domstolens faste praksis vedrørende udstedelse af kørekort med kontrol af de harmoniserede mindstekrav efter artikel 7, stk. 1, i direktiv 2006/126.
- 19 Den forelæggende ret henviser i denne forbindelse til Domstolens praksis, hvorefter et kørekort, som efter udløbet af en periode med forbud mod genudstedelse af førerretten på det nationale område, er udstedt i overensstemmelse med bopælskravet, skal anerkendes helt formalitetsløst. En medlemsstat, som i sine nationale bestemmelser har fastsat strengere krav for generhvervelsen af et kørekort, skal således til trods herfor anerkende et EU-kørekort, som er udstedt af en anden medlemsstat efter udløbet af en periode med forbud mod genudstedelse af førerretten og i overensstemmelse med bopælskravet (jf. bl.a. dom af 26.6.2008, Wiedemann og Funk, C-329/06 og C-343/06, EU:C:2008:366, præmis 54). I sådanne situationer er den manglende evne til at føre motorkøretøj blevet afhjulpet af den egnethedsprøve, som en anden medlemsstat i forbindelse med den senere udstedelse af kørekortet har gennemført (dom af 19.2.2009, Schwarz, C-321/07, EU:C:2009:104, præmis 92 ff., og 26.4.2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, præmis 51). Samtidig bortfalder dermed beføjelsen for en medlemsstat, som under henvisning til manglende evne til at føre motorkøretøj i medfør af artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 har frataget den pågældende retten til at gøre brug af sit kørekort på medlemsstatens område, til at kontrollere, om den pågældende har generhvervet sin egnethed til at føre motorkøretøj og dermed igen har ret til at føre motorkøretøj på medlemsstatens område (jf. dom af 23.4.2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, præmis 74 ff.).
- 20 Efter den forelæggende rets opfattelse følger det af Domstolens praksis, at anerkendelsespligten i medfør af artikel 2, stk. 1, i direktiv 2006/126 afhænger af, om det følger af EU-retten, at udstedelsen af kørekort i det konkrete tilfælde forudsætter, at der foretages kontrol af de harmoniserede mindstekrav efter artikel 7, stk. 1, i direktiv 2006/126. Da der efter den forelæggende rets opfattelse imidlertid i det foreliggende tilfælde er tale om en fornyelse af sagsøgerens spanske kørekort og ikke om udstedelse af et kørekort, i hvilket sidstnævnte tilfælde den udstedende medlemsstat i medfør af artikel 7, stk. 1, i direktiv 2006/126 er forpligtet til at gennemføre en omfattende egnethedskontrol, består den af Domstolen fastslåede beføjelse for en medlemsstat, som under henvisning til manglende evne til at føre motorkøretøj i medfør af artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 har frataget den pågældende retten til at gøre brug af sit kørekort på medlemsstatens område, til at kontrollere, om den pågældende har generhvervet sin egnethed til at føre motorkøretøj (jf. dom af 23.4.2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, præmis 74 ff.).

- 21 Heller ikke den omstændighed, at den spanske lovgivning om førerret til motorkøretøj i forbindelse med fornyelsen af et kørekort til kategori A og B – og dermed inden for anvendelsesområdet af artikel 7, stk. 3. andet afsnit, i direktiv 2006/126 – foreskriver en sundhedskontrol, kan ændre dette resultat. At sådanne af en enkelt medlemsstat fastsatte bestemmelser om sundhedsmæssige krav i forbindelse med fornyelse af et kørekort ikke indebærer anerkendelsespligt i medfør af artikel 2, stk. 1, i direktiv 2006/126/EG, følger efter den forelæggende rets opfattelse allerede deraf, at den af direktivet krævede helt formalitetsløse gensidige anerkendelse af kørekort efter Domstolens praksis baserer sig på, at EU-retten har fastsat mindstekrav til evnen til at føre motorkøretøj i bl.a. sundhedsmæssig henseende, der er harmoniserede og dermed bindende for alle medlemsstaterne, som en person, der ansøger om kørekort, skal opfylde, og som medlemsstaten, hvor den pågældende person har sin sædvanlige bopæl, i forbindelse med udstedelsen af et kørekort skal kontrollere overholdelsen af. Dette gælder imidlertid i medfør af artikel 7, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 2006/126 ikke i forbindelse med fornyelse af kørekort til de i samme bestemmelse omtalte kategorier.
- 22 Til afklaring af spørgsmålet om, hvorvidt den forelæggende rets opfattelse er korrekt, forelægges Domstolen ovennævnte spørgsmål til præjudiciel afgørelse.

ARBEJDSDOKUMENT